

ere brugte, kunne anses for berettigede; jeg vilde ialfald ønske, at det ærede Medlem blev stillet paa samme Maade, som „Sjyllandspostens“ Redaktør er stillet, nemlig saaledes at han er ansvarlig for Domstolene for, hvad han har sagt. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Hummeluh) fortalte Noget om, at der var „Bærere“ af „Sjyllandsposten“ eller deslige, idet han stærkt angreb Bladet. Det var rart, om det ærede Medlem vilde sige, hvad det er for nogle Bærere. Da det ærede Medlem omtalte Bladets Stiftelse, skal jeg sige, at det selvfølgelig er klart, at da Bladet skiftede Eier, var dets Redaktør ikke i Stand til at købe det. Venstre vilde købe det, og Høire vilde købe det, jeg tror nok, Enden blev, at Høire købte det, for at Venstre ikke skulde faae det; men de Penges, som saaledes ved dette Eierskifte bleve tilskudte, bleve ordnede paa en saadan Maade, at det ikke er et Aktieselskab eller desl., men at den Vedkommende skulde Pengene, forsaavidt de ikke alt ere tilbagebetalte, til bestemte Personer, til hvem han altsaa skal betale dem tilbage, og da Bladet hidtil har betalt sig fuldkomment godt, og Redaktøren derfor har kunnet opfylde sine Forpligtelser, staar han fuldstændig uafhængig af enhver Anden.

Hummeluh: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev) opfordrede mig til at opgive, hvem der bar „Sjyllandsposten“. Den, som overrakte mig Prøvenumeret, nævnte mig enkelte Mænd, der bar Bladet, men jeg finder ikke Anledning her til at nævne dem; det er upassende, derfor vil jeg ikke gjøre det.

Singerslev: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at det Forhold, han taler om, vedrører Aaret 1870, altsaa for 13 Aars siden, hvis jeg forstaar ham rigtig; det Forhold, jeg taler om, gjælder for Diebliffet, og det gjør en ikke ringe Forskjel.

Winther: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig angaaende denne Sag. Det forekommer mig at være en stor Feil, at der fra flere ærede Taleres Side er blevet talt om denne Sag, som om det var en Partisag. Det er efter min Mening aldeles at forvanſte Sagens Bestaaffenhed. Jeg antager, at dette Thing, hvad enten dets Medlemmer høre til Høire eller til Venstre, vil være hævet over at behandle denne Sag som en Partisag. Jeg for mit Vedkommende veed med Visshed, at jeg i det Mindste ikke gjør mig skyldig i denne Feil. Nei, her er Tale om, hvorvidt der skal være

Talefrihed i denne Sag, eller om en Rigsdagsmand, fordi han udtaler sin Overbevisning om Feil og Misgreb, der gjøres fra Andres Side — hvad enten det er en enkelt Mand eller et Blad, som i nærværende Tilfælde — skal turde sige sin Mening uden at udsættes for at faae kjedsommelige Processer paa Halsen. Det er efter min Mening ikke Andet, der er stet her ved den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), end at han har gjort gjældende det gamle Ordsprog, at som man raaber i Stoven, faar man Svar. Den Repræsentant for Pressen, der her optræder som Klager, har ved mange Leiligheder, som jeg selv har bemærket ved af og til at læse hans Blad, omtalt Folkethinget og Folkethingets Medlemmer paa en saadan Maade, at det forekommer mig at være temmelig impertinent, at han overhovedet tør henvende sig her for at faae det, som han giver Udjeende af at skulle være Retfærdighed. Nei, dersom han fik fuld Retfærdighed, vilde han være bleven behandlet efter ganske andre Regler, end vi ere istand til at udføre efter vor Presselovgivning. Jeg er saa aldeles lidenskabsløs som Noget i denne Sag; men jeg kom til at tage Ordet her idag, fordi jeg har Leilighed til at beklage, at et Vædringsforslag, som jeg i sin Tid stillede om, at visse Pressesforsejler skulde ikke kunne affones med Penge eller Multter, men kun med Fængsel, ikke blev vedtaget. Hvis det var blevet vedtaget, vare vi maaske blevne fri for mange af disse Udcestninger, som nu fremkomme her i Landet fra Pressens Side. Jeg beklager, at det ikke er blevet gjort gjældende, thi saa kunde man dog maaske opnaa, at Bladselskaber eller rige Folk ikke kunne vedblive at æresfjænde deres Medborgere, saaledes som de nu kunne gjøre, naar de bare kunne betale. Det er beklageligt, at det ikke blev til Lov dengang, men det forekommer mig, at denne Klage her idag til Thinget eller denne Begjæring til Thinget kunde give Anledning til at overveie, om der dog ikke skulde være Mulighed for at tilbagevise Pressens Overgreb paa en kraftigere Maade, end det hidtil har været Tilfældet. Det vilde nu forekomme mig at være det rigtige Udbytte af denne Sag. Jeg har begjært Ordet for at udtale, at det forekommer mig at være den største Uforstammethed, man kan tænke sig, at en saadan Mand, der skriver paa den Maade baade om Folkethinget og enkelte Folkethingsmænd, tør vove sig frem her med en sliq Begjæring. Men forresten, efter at have læst dette Blad ved mange Leiligheder, undrer jeg mig ikke over, at sliq Uforstammethed kan vides fra denne Side.